

gunstigelse, hvis det var en Begunstigelse, der var ydet Personen som saadan, men noget andet er det, om Begunstigelsen er knyttet til en Eiendom, som gaaer i Handel og Wandel; thi enhver saadan Begunstigelse har havt Indslydelse paa denne Eiendoms Priis. Naar man blot vil blive staaende ved, at omregulere Skov-Hartkornet, altsaa at gjøre Forandring ved Maalestokken, saa troer jeg ikke, at den ærede Forslagsstiller vil opnaae sin Hensigt. Han vil kun opnaae sin Hensigt, naar samtidig de Afgifter, som svares af Hartkornet, betydeligt forøges, og jeg maa tilstaae, at det ogsaa er min Overbeviisning, at det først er derved, at Communerne kunne komme til deres Ret, men idet jeg erklærer dette, skal jeg ikke undlade at tilføje, at jeg er ligesaa overbevist om, at man betydelig vil frænke enkelte Gieres ligesaa store Ret, naar man ikke samtidig giver dem det Bederlag, som jeg troer, at man ved en nærmere Undersøgelse maatte kunne komme til at give dem, nemlig fri Raadighed over Skovene. Naar vi kunne komme til, og jeg troer at man maa kunne komme dertil, at give Skovdyrkingen fri, saaledes at man overlod det til de enkelte private Skoveiere selv at afgjøre, om de ville vedblive at drive deres Skove som Skove eller drive Jorden som Agerjord, saa kunde vi bonitere Grunden som Agerjord, og saa kunne vi ogsaa lade denne Jord svare alle Afgifter lige med Agerjord.

Jeg antager Muligheden heraf, thi jeg kan ikke indsee, at der er mere Grund til at binde Skovdyrkingen, end til at binde hvilken som helst anden Virksomhed, uden forsaavidt som Skovene kunne siges at have en for Samfundet og det almene Vel gjennemgribende Betydning; en saadan Betydning have Skovene ganske sikkert, idet de bidrage til at skaffe Ly og holde Fugtigheeden vedlige osv., hvilket kan være af Betydning, ikke alene for den enkelte Skoveier, men for hele Samfundet. Naar man imidler-

tid vil betragte Forholdet her i Landet, saa vil man see, at vi neppe ved vor tvungne Skovlovgivning have faaet Skove i større Mængde, hvor vi ikke trænge dertil, og færre Skove, hvor vi meest trænge. Der findes meest Skov paa Derne, ja forholdsviis fire Gange saa meget som i Sjælland, og om endog saa endel af Skovene paa Derne ville forsvinde — vi beholde jo altid tilbage Statsskovene, hvor vi kunne tage de Hensyn, som ere nødvendige for det almene Vel — og vilde dette ogsaa have den Virkning, at Prisen paa Skovproducterne steg, saa vilde en sliig Priisforhøielse ganske sikkert igjen indeholde en Opfordring for Mange til at plante Skov paa de ufrugtbare Jorder i Sjælland, hvor der meget godt kan groe Skov, men hvor det bakkede Terrain eller den stærkt sandede og stenede Bonitet lægger Hindringer iveien for Agerbruget. Dette er imidlertid et Forhold, som nøiere maa overveies, men jeg troer, man vil støde paa overordentlige Vanstueligheder med Hensyn til Skovbesætningen, saalænge man ikke kan komme til Frihedens Gjennemførelse.

Jeg skal endnu blot berøre et Punkt. Jeg veed ikke, om det staaer alle de ærede Medlemmer nogenlunde klart; i hvilken betydelig Grad dette Lovforslag vil lægge en forøget Byrde paa Skoveierne; jeg troer, at man temmelig sikkert kan sige, at der ved samme omtrent vil lægges en forøget Byrde af det Fire- eller Femdobbelte paa Skoveierne. Paa Derne kommer der af Ager- og Engjord i Gjennemsnit 10—11 Tønder Land paa en Tønde Hartkorn, i Sjælland omtrent 26—27 Tdr., men af Skov gaaer der ligeledes i Gjennemsnit c. 50 Tdr. Land paa en Td. Skovsklyb, og da 1 Tønde Skovsklyb iffun regnes lig med $\frac{1}{2}$ Tønde Ager og Engs Hartkorn, saa vil, især da Skovene i størst Mængde findes paa Derne og den frugtbare Østkyst af Sjælland, Forøggelsen idetmindste kunne regnes at blive fra 20—100.